GLORIA
ELLER
ÖDETS HAND.
(Forts. från föreg. nr.)

KAP. LV.

David Lindsay trädde fram i rummet, sedan dörren tillslutits bakom honom, och närmade sig Gloria, som fortfarande satt i länstolen och vilkens andhämtning kom och gick i korta drag såsom på en döende.

Hon reste sig och stapplade fram för att möta honom, sträckande fram båda händerna i det hon försökte säga lugnt:

— David! Under mer än fem år har jag sörjt i ensamheten i den tron, att du lämnat det jordiska och gått till en bättre värld — den där förskräckliga natten — då du räddade — barnen i det där.....

Hennes röst svek henne, hennes knän gåvo vika, och hon skule ha fallit, om han icke mottagit henne i sina armar och hållit henne mot sitt hjärta. Hennes huvud sjönk ner på hans bröst.

Milt smekande det vackra huvudbar han henne fram till soffan och lade henne där samt knäföll bredvid henne och viskade:

— Är det möjligt? Har denna sällhet slutligen blivit min?

Under de första minuterna kommo endast brutna meningar och osammanhängande ord från deras läppar. Men slutligen lade hon båda sina händer på hans panna, skot tillbaka de mörka lockarne och blickade in i hans ansikte med ögonen som logo av glädje under tårarne och sade:

— David, jag har alltid vetat, att du en dag skall bliva vad du nu är. Men varför ligger du på knä? Res dig upp och sitt här vid min sida!

Hon fattade båda hans händer för att hjälpa honom upp.

— Jag ligger här, min lilla fru, sade han, så att jag kan blicka upp i ditt ansikte — det änglahuvud, som först uppenbarade sig för den fattige fiskargossen vid Promontory Landing, och alltsedan dess har inspirerat honom. Ja, Gloria, om den stackars gossen har växt upp att bliva av något värde och nytta i världen, så är han skyldig, och världen är skyldig detta till det änglabarn, som kom till honom en vårmorgon, när han arbetade i sin enkla sysselsättning.

— Säg icke så, David. Tala icke på det viset! Det var din egen förtjänst, du ensam förtjänar erkännande för vad du är och vad du kommer att bliva. Och mig har du alltid bragt lycka. De lyckligaste åren av min barndom voro de, som jag tillbragte i ditt sällskap. Jag tror det skulle ha varit tillräckligt för mig att vara lycklig, om jag stannat såsom din lilla kamrat och syster i farmors stuga. Men sätt dig nu här hos mig, sade hon och sträckte änyo ut händerna för att hjälpa honom upp.

— Men om jag önskar att få stanna i denna ställning och se in i de dyra ansiktsdrag, efter vilka mina ögon hungrat under alla dessa år? viskade han och såg in i hennes ögon.

— Och varför, varför ha vi varit skilda åt under dessa långa år, David?

— Ack! Ehuru du tänker annorlunda i dag och tagit din trogne älskare och make till nåder, har du glömt, dyraste, att det var med din egen vilja jag lämnade dig?

— Ja, jag vet det, jag vet det väl, David, men jag var ej vid mina sinnen då. Jag kom tillbaka till förnuft igen, och så snart prövotåret var till ända, skrev jag till dig och bönföll, att du skulle komma tillbaka. Jag väntade men fick intet svar. Jag skrev på nytt, men utan resultat. Då skrev och väntade jag i fem veckor, men därpå reste jag till sandön för att finna hela platsen förändrad ända till oigenkänlighet och dig borta.

— Gode Gud, Gloria! utbrast David Vad är det du berättar för mig?

— Att jag skrev och skrev och skrev omigen och bad dig komma tillbaka utan att någonsin få ett svar på ett enda av mina brev. Och därefter for jag själv till sandön för att besöka dig, endast för att finna, att du redan lämnat den.

— V e m har gjort detta! utbrast den unge mannen och sprang upp samt gick orofigt fram och tillbaka.

— Ah, David, vad menar du—? började hon, men han avbröt henne hastigt:

— Jag har icke fått ett enda av dessa brev, som jag längtade efter och väntade på, såsom den hungrige längtar efter föda.

— Fader Moriarty sade mig det. Han omtalade allt, sade Gloria med sorgsen stämma.

— Talade han om för dig, att sedan jag förgäves vantat en vecka efter årets utgång, jag skrev till dig och anhöll om ett personligt samtal, även om detta skulle bliva det allra sista, innan jag ville ge allt hopp förlorat? frågade den unge mannen.

— Nej, det sade han icke. Och du skrev —

— Naturligtvis kunde han icke säga dig detta, ty han visste det ej. Men jag skrev, inte blott en gång utan flera gånger, ty jag satte icke min lit till att det första brevet hade nått dig.

— Och varför har jag aldrig fått något av dessa brev? Varför?

— Vem är det, som har begått denna orättvisa mot oss båda? Vem har bedragit oss på så många år av sällhet? Inte ödet, Gloria! Ödet uppträder aldrig på ett sådant sätt. Sök efter en människohand i allt detta! Vad tror du nu, Gloria? Vem var i din närhet den tiden?

Han gjorde alla dessa frågor med stor häftighet och satte sig slutligen vid hennes sida i soffan och såg forskande upp i hennes ansikte.

— Jag vet icke, svarade hon. Jag vet ingenting och det är ej rätt att hysa misstankar utan grund. Man kan begå en orättvisa.

— Ja, men hur är det? Har du ingen anledning att misstänka någon? Jag undrar vad det är, som skilt oss åt för så många år och utan att detta möte av en ren slump skulle ha skilt oss åt för alltid.

Under sista minuterna, hade han omedvetet höjt rösten,så att den nått till nästa rum, där miss Agrippina satt i ett obeskrivligt sinnestillstånd Men de två unga voro så upptagna av varandra och åt föremålet för deras samtal, att de icke märkte, huru dörren ljudlöst öppnades, och icke varseblevo den gamla frökens mörka skepnad och de ängsliga uttrycket i hennes ansikte, där hon stod i dörröppningen.

— Jag begär endast, dyra Gloria, att du för att göra dig själv rättvisa skall nämna för mig, vem du har skäl att misstänka för att vara ansvarig för vår skilsmässa?

— Ja, jag kan icke neka till, att en sådan tanke farit genom min hjärna, såsom din klarsynthet upptäckt. Men det är knappast en misstanke, och det vore icke rätt att omtala det dyre David, sade Gloria bevekande.

— Nå, säg då ingenting, min älskade, ty det är ju möjligt att du misstagit dig.

— MEN JAG SKALL GÖRA DET!

De två unga tittade förvånade upp för att se vem det var som yttrat dessa ord. Ty icke en gång Gloria kände igen rösten, så ihälig och hes ljöd den.

— Men jag skall göra det, upprepade miss Agrippina, ty det var hon, som uttalat dessa ord, i det hon långsamt närmade sig de unga.

— Miss de Crespigney, utbrast David och steg upp samt satte fram en stol åt henne utan att ha den ringaste aning om den mening hennes ord inneburo.

— Tack, mr. Lidsay, sade hon, och låt mig först säga, att jag är glad att återse er. Ni befriar mig från en förskräcklig börda, mitt samvete burit på under åratal.

David bugade sig under tystnad och stod där med förvåning målad i sina drag, medan Gloria rodnade och bleknade om vartannat.

— Jag visste, att du misstänkte mig, mitt barn, — ty det är jag och ingen annan, som varit föremål för hennes misstankar, mr. Lindsay, fortsatte Agrippina sin förklaring.

— O, tant Agrippina, protesterade Gloria.

— Jo, jag vet det. Ty fastän du aldrig hyste några misstankar, så länge du trodde, att David Lindsay var död, misstänker du mig nu, när du fått veta, att han skrivit till dig. Och du har rätt.

— Miss de Crespigney, avbröt hetane David Lindsay smärtsamt förvånad, ty han hade alltid föreställt sig henne som själva hedern oakiat alla hennes fördomar och besynnerligheter.

— Hör på mig, barn, återtog hon. Jag tackar Gud, att jag nu har tillfälle att lätta mitt samvete genom att uppenbara en hemlighet, som tyngt mig under alla dessa år — något som jag skulle hava gjort för länge sedan, om det icke varit för Glorias skull.

— För min skull, tant Agrippina? frågade Gloria förvånad.

— Ja, Gloria, ty om jag hade lättat mitt eget samvete genom att omtala allt för dig, skulle du icke ha tält min åsyn från den stunden. Och om du jagat mig bort ifrån dig, vem skulle du då haft att vårda och skydda dig under alla dessa år, då du vuxit upp från flicka till kvinna? Ingen! Och därför bar jag på min hemlighet, medan jag kände den gnaga mig och tära på min livstråd. Jag trodde, att detta var det enda sättet att försona den oerhörda oförrätt jag begått mot dig genom att först göra mig skyldig till Davids Lindsays avresa och sedermera, såsom jag trodde, till hans död. Och likväl svär jag, att jag trodde mig handla för ditt eget bästa.

Här sveko krafterna miss Agrippina, och hon föll gråtande ned på stolen.

De två unga skyndade att ägna henne sina omsorger, och Gloria sade med öm men sorgsen röst:

— Försök att återhämta dig, goda tant. De långa, plågsamma år du invigt åt min tjänst kunna icke utplånas genom den hemlighet, du nu vill omtala.

Den gamla fröken suckade djupt.

— Och låt mig hjälpa dig att börja din bekännelse, fortfor Gloria. Låt du undanröja breven?

— Nej, inte alldeles. Men jag hade en agent på postkontoret i St. Inigoes. Jag lät honom veta, att jag var din naturliga förmyndare, och att jag motsatte mig en brevväxling mellan en ung fröken och en arbetare. Och jag övertalade honom att kvarhålla alla brev, adresserade till David Lindsay från Washington, under tre månaders tid och därpå skicka dem till generalpostkontoret såsom obeställbara försändelser. Likaledes skulle han inneslutta alla brev adresserade till dig i kuvert till min adress. Jag har ännu dessa brev, Gloria. Jag har icke förstört ett enda av dem, eller läst dem eller ens brutit sigillet på något av dem.

— O, tant Agrippina, suckade Gloria med mera betryckt än förebrående röst.

— Jag gjorde alltsammans för ditt bästa och hans. Gud vet, att jag trodde det var rätt. Min mening var endast att giva er ännu ett år för självprövning. Och ni voro båda unga nog — aderton och tjugotvå — för att kunna uthärda ett uppskov. Min avsigt var att omtala alltsammans efter den tiden, om jag fann, att ni fortfarande älskade varandra. Men då, när underrättelsen om Davids död nådde mig och alldeles förkrossade mig — ty jag gav mig själv skulden att ha sänt honom till hans hjältemodiga död — då, Gloria, behövde du alla mina omsorger. Jag längtade efter att kunna lätta mitt samvete genom en bekännelse, men jag visste att Gloria skulle jaga mig bort ur sin åsyn, och att det icke fanns någon att träda i mitt ställe. Därför, efter långa inre strider, beslöt jag att hålla på min plågsamma hemlighet och ägna resten av mitt liv åt henne.

— O, tant, viskade Gloria under det att tårarna strömmade utför hennes kinder.

— Och nu, återtog miss Agrippina, då mr. Lindsay har uppenbarat sig på nytt, och jag kan lämna dig i bättre händer än mina egna, känner jag mig äga frihet att lätta mitt samvete på denna hemlighet och själv draga mig tillbaka från eder. Gloria, David! Jag trodde mig handla till det bästa, och jag har lidit otroligt därför att jag vågade påtaga mig en ansvarighet sådan som att bestämma riktningen av edert liv. Jag har gjort allt i min förmåga att försona den skada, jag förorsakat, men som jag aldrig hade för avsigt att göra. Kunnen I förlåta mig och låta mig draga bort i frid?

— Goda tant Agrippina, jag vill icke minnas något annat om dig än din godhet och tålamod med mig under alla dessa år, sade Gloria vänligt.

— Är, som vi alla använt väl, fastän skilda åt, är, som vi kunnat skänka bort för andras bästa, emedan vi ännu äro i vår första ungdom och med ett långt liv framför oss här på jorden och för alltid i en annan värld, tillade David, vars ädla hjärta blivit rört av den gamla damens synbara ånger och förtvivlan.

— Och nu, barn, så snart jag vet, att ni kommit er i ordning och inrättat ert nya liv, skall jag taga farväl av er och bege mig till Amsterdam för att uppsöka min svägerska hos hennes döttrar, sade miss Agrippina och reste sig för att lämna rummet.

— Gå inte ifrån oss ännu, tant Agrippina, bad Gloria, ty jag är säker på att du vill höra var jag nu kommer att fråga David — nämligen hur den falska rapporten kunde bli utsänd, att han omkommit i eldsvådan.

— Ja, ja, förklarade detta för oss, mr. Lindsay, sade miss Agrippina och sjönk tillbaka ned i stolen.

— Jag vet knappast vad jag skall förklara — vad ni väntar att jag skall omtala. Jag var alldeles okunnig om, att man rapporterat mig för död, svarade David Lindsay i förvånad ton.

— Men var du inte på Wirts hotell natten för den där förskräckliga olyckshändelsen?

— Jo.

— Och räddade du inte mrs. Somervilles två barn ur lågorna med fara för ditt eget liv?

— Jo, men inte på bekostnad av mitt eget liv, såsom man tycktes ha trott.

— Så berättades det i tidningarna. Och man sade sig ha funnit ditt lik och begravit det i Greenwood samt satt ett kors med ditt namn på graven.

— Kan allt detta vara möjligt? utbrast David.

— Kanske, föreslog miss Agrippina, vi borde be mr. Lindsay själv beskriva sitt äventyr den natten. Då få vi upplösning på gåtan fortare än på något annat sätt.

— Gärna, svarade David och började: Ni säger att ni läste redogörelsen för eldsvådan?

— Ja, både jag och Gloria läste den från början till slut, till och med flera gånger.

— Nå, då vet ni redan.....

— Vi läste, hurusom det upptäcktes att två barn voro i ett rum på översta våningen med trappan ledande dit i full låga — och att ingen, icke en gång de tappra brandsoldaterna, ville våga sitt liv utan hopp att lyckas rädda dem. Vi läste, att ni bad fyra man bära fram en fjäderbolster och hålla styvt i hörnen av den under fönstret till det rum, där barnen voro, samt att ni försäkrade er vilja rädda dem, varpå ni slöt er ifrån de välvilliga armar, som sökte hindra er från detta hopplösa företag, och störtade er i lågorna.....

— Nej, inte precis på det sättet. Jag väntade en halvminut för att låta brandsoldaterna övergjuta mig med vatten, så att jag var blöt från huvudet till fötterna. Därpå tog jag en våt filt, som en vänlig hand räckte mig, och slog den omkring huvudet på mig och gick därpå att uppsöka barnen. Det var ingen överdrift i tidningens beskrivning om att trappan stod i lågor. Jag gick genom elden för att trädda dessa barn, och jag är färdig att göra om det igen, under likrande omständigheter. Ni vet hur det skedde. Jag sänkte ned dem genom fönstret, och de fångades på fjäderbolstret oskadda. Men nu kan jag skulle anträda återtåget för egen del, fann jag att trappan gav vika under mina fötter. Jag hann knappast draga foten tillbaka, förrän hela trappan föll ihop med ett förskräckligt dån och lågorna slogo upp med fördubblad styrka och omvärvde mig fullständigt. Jag var nästan kvävd och ganska illa bränd. Likväl förmådde jag bana mig väg genom korridoren och finna en dörr, som öppnade till en baktrappa ned till gränden. Det var dagsljus när jag slutligen kom ut. Jag kastade av mig den våta filten och gick direkt in i en klädesbutik, vars ägare just höll på med att öppna luckorna. Lyckligtvis hade jag min plånbok innehållande min reskassa samt biljetten, växlar och pass i säkert förvar i min bröstficka, och som den var omlindad med oljetyg var innehållet fullkomligt torrt. Jag köpte en ny kostym och gick därpå ombord på A l b a t r o s s, som seglade klockan åtta samma morgon. Lyckligt nog för mig och de övriga passagerarna från hotellet hade man fordrat att allt bagage skulle vara ombord kvällen förut, och sålunda fann jag min koffert i säkerhet inne i min hytt, som jag delade med en ung handelsresande.

— Ja, det förklarar ju delvis rapporten om ert försvinnande, sade miss Agrippina. Men vad hände efteråt? Hade ni ingen bekant i Förenta Staterna, som ni skrev till, och som kunde ha dementerat rapporten om er död vid eldsvådan.

— Nej, ingen. Jag skrev ett brev till fader Moriarty, men fick aldrig något svar, och genom en händelse fick jag kort därpå se i en Baltimoretidning, att han nyss förut avlidit. Den barmhärtighetsinrättning han skötte hade jag förut ställt på en oberoende fot.

— Genom att uppoffra all er egendom. Vi veta allt detta.

— Egendom? Hur kunde jag samvetsgrant betrakta dessa pengar såsom min egendom eller använda dem på annat sätt?

— Det är vad fader Moriarty berättade för oss.

— Jag hade anförtrott barnhemmet åt en stiftelse, bestående av pålitliga personer, innan jag lämnade landet. Därför fanns det ingen jag behövde korrespondera med, sedan fader Moriarty gått bort. I den föreställningen, att Gloria önskade vara en främling för mig, plågade mig allting, som erinrade mig om det gamla fädernelandet och min oersättliga förlust.

— O, David! Du ser nu vilket förfärligt misstag allt berodde på!

— Det var alltsammans min skuld, snyftade miss Agrippina.

— Jag åsyftade icke att gära några förebråelser, och jag ber er, miss Agrippina, att icke vara nedslagen. Alltsammans är ju över nu. Dessa år ha varit gagnerika för oss alla.

— Och var har ni själv tillbragt denna långa tid?

— Från Liverpool for jag till London och därifrån till Oxford. Men endast för ett kortare uppehåll. Enligt fader Moriartys råd begav jag mig till Heidelberg och tillbrakte alla dessa år vid universitetet med studier och min fritid använde jag på resor. Det sista året blev jag promoverad till doktor.

— Och med största hedersbetygelser, det är jag säker på, inföll miss Agrippina.

David bugade sig vid denna komplimang och sade:

— Icke utan heder.

Nu reste sig miss Agrippina från stolen för andra gången och yttrade:

— Nu måste jag gå in i mitt rum och vila mig en stunda. Låt mig veta när ni låter servera teet.

Och därmed lämnade hon de lyckliga älskande.

(Forts.)

Eclectric Olja för människor och djur.

60 ÅR DET POPULÄRA MEDLET FÖR HOSTA, FÖRKYLNING, VRICKNING, SÅR, SKAVSÅR, LAM RYGG, ETC. Få det äkta PRIS 35c överallt.

Farm och hem

UNGDOMENS FOSTRAN.

Ungdomspsykologiska och pedagogisk aproblem ha varit på tapeten. Det ha de varit länge. När man en gång diskuterat ifrån sig och kommit till ett resultat, måtte det komma att uppfostras verkliga mönstergenerationer. Men än är det lång väg kvar. Och än är det tid till funderingar. Till och med hädiska.

Man talar om att uppfostra fria personligheter. Av vad? Ranske av idel ämnan till fria personligheter! Ja, det finns optimister . . . En fri personlighet förefaller annars att vara en sällsynt sak, nästan en raritet, och man skulle knappast tro, att det ädla materialet vore vanligare. Tvärtom frestas man till påståendet, att det är människans rätta natur att bli schablon och schema, vandra i skock och trampa gamla spår — vika över mänskliga psykologer och lärare skulle det inte behövas för att av den motsträviga mänskliga naturen skapa en fri personlighet!

Men ingen behöver frukta för, att ett sådant experiment sättes i scen. Även om moderna pedagogiska idéer "genomsyra" hela massan av uppfostrare. Det göves underbara pedagogiska system, som bygga på den modernapsykologiska forskningens resultat och som visavi de små barnen äro så utstuderade och finurliga, att den vanlige lekmannen häpnar. Han böjer sig i stum beundran inför den genialitet, som i dessa system vårder uppenbar. Men hur komma dessa idéer ut till barnen? Kanske genom en armé av entusiastiska genier, som draga ut i bygderna för att bli folkskollärare? Det är farligt, när ett pedagogiskt geni står upp och talar om, hur han bär sig åt för att trolla fram fria personligheter ur de små odägorna. Ty vi ha ännu inte — sorgligt nog förresten — hunnit så långt, att vi fått en lärarekår, som består av uteslutande geniala ungdomspsykologer. Och innan vi fått det, blir varje system, som bygger på anpassning efter livets och personlighetens krav ingenting annat än schema och schablon, när det släppes ut i allmänna merknaden. I mästarens händer må det ha kunnat göra underverk, men originalet är ett och efterapningarna ett annat. När en idé vinner ferräng, betyder det blott, att man gör fabriksvara av den.

Barten skulle bestämt må bättre av att man gjorde litet mindre väsen av dem. De moderna psykologerna titta på varje unge genom förstoringsglas och uppträcka idel underverk. Men ute i livet ser man annars med blotta ögat. Och de flesta underverken äro tyvärr inte avsedda att bli annat än högst vanliga människor. De som utgöra undantag och skola bli något högre, bli det nog vår bön förutan. Förr i världen tog man betydligt enklare och mindre högtidligt på de smås uppfostran. Barnen voro inte märkvärdigare än en själv, fingo de stora slita ont, skulle de mindre göra det också. Det gjorde dem gott. Risbastuns psykologi är mycket djup, de som gjort bekantskap med den i barndomen, men sällan anklagat någon för det, när de själva blivit vuxna. Förståndet är i vanliga fall något, som kommer med åren. Men många moderna uppfostrare göra upp sina system, som om det vore fullt utvecklat redan vid födelsen.

Frågan är, om inte skolorna i vår tid ätagit sig för mycket uppfostran. Den är i första hand en hemmens, föräldrarnas sak, skolorna meddela undervisning. Man har kommit att lita för mycket till lärarna, när det gäller uppfostran. Och det har slappat föräldramyndigheten. Lärarna kongressa ideligen om barnens fostran och få ständigt ta del av nya idéer. Föräldrarna har man inte skänkt mer än en ny tid, den att det är omänskligt att ge sina barn stryk. Det är numera också omänskligt att släppa barnen ut i livet. Fordom var man inte så rädd av sig. När vi vilja säga om en man, att han är något alldeles extra praktigt, säga vi, att han är "en man av gamla stammen". Det betyder vanligtvis en karl, som kommit tidigt ut, blivit fostrad av livet självt och brutit sin egen banan. Vi ha inte hört någon klagan från någon som så gjort. Nu sitta barnen på skolbänken, tills de bli fullvuxna. Precis som om det passade alla. Det finns säkert än i dag massor av barn, som skulle må bättre, om de finge komma ut från skolan tidigare. Men nu skall man dalta med dem tills de bli stora. Våra reformivrare på folkskoleundervisningens område synas inte ha något emot att utsträcka skolgången så, att studentexamen slutligen blir allmän.

Beträffande statens skyldighet att meddela undervisning tycks den uppfattningen råda, att denna är obegränsad. Men det vore på tiden, att det gjordes en utredning i frågan. Den obligatoriska skolgången borde väl snarare förkortas än förlängas. Staten har inte intresse av annat än att meddela ett visst mått av allmän och medborgerlig kunskap. All annan kunskapstillägnan betingas av privata och personliga förhållanden och skulle väl vara frivillig och privat. I stället för att tala om statens skyldighet att meddela undervisning borde man inrikta sig på att få klarlagt, hur långt man kan utsträcka statens befogenhet att påtvinga undervisning.

Kunskap är makt. Ja, den kunskap man verkligen behöver. Men inte vissa kunskaper meddelade i ett visst mått, inpluggade under en viss tid. Det är inte säkert, att kärleken till kunskapen stiger i samma mån som vägen till kunskapen lättas eller, rättare sagt, i samma mån som alla fås in på samma breda väg till kunskap. Ingen kunskap sitter fastare än den man av eget behov och intresse förvärvat sig. I all synnerhet om den inte varit så lätt åtkomlig. Många människor ha ett mycket minimalt behov av teoretiska kunskaper. Och även de, som ha större behov, skulle knappast taga skada, om statens grattisportion av vetande inskränktes. De verkliga begåvningarna ta sig fram oberoende av alla undervisningssystem. Minskade svårigheter betyda blott, att en massa medelmättor hjälpas fram dit de, om naturen fått råda, aldrig skulle nått. För dem, som äro värda att komma fram, ha svårigheter hittills icke visat sig skadliga. Tvärtom. De äro en nödvändig eggelse. För fria och självständiga personligheter. Men för deras växt och blomning kunna våra beskäftiga och finurliga pedagoger aldrig göra varken från eller till. C.

Tomatomelette (4 portioner). 4 ägg, 5 msk. tomatpuré, 2 msk. smör, litet salt och peppar. Äggen hattas i en skål och slås endast några kraftiga slag med en gaffel. Visnar man äggen, blir omeletten blåsig. Tomatpurén, kryddorna och 1 msk. kallt smör i klickar tillsättas. Den andra msk. smör smältes i en omelettepanna med ganska tjock botten. Äggblandningen hälles, och när en hinna bildats, lossas omeletten från kanterna med en gaffel. Man sticker i den och skakar samtidigt pannan, dock ej så häftigt att omeletten går sönder. Den får ej fastna vid botten. När den är nästan stannad vikes ena halvan även den andra och omeletten får stå ett ögonblick över elden för att få färg. Uppstjälnes försiktigt på fat och serveras antingen ensam eller också tillsamans med någon annan rätt. — Mycket gott till stuvad fisk.

Gynna våra annonsörer.

VÄLKOMMEN
till Hotel S:t Charles
"i centrum av allt."
Hemtrevnad, god mat och goda drycker.
Försök S:t Charles nästa gång Du är i Winnipeg och Du kommer att lämna staden förnöjd och belåten.
Telefon 27 803.

LÄKARE OCH TANDLÄKARE

Dr. P. A. ECKMAN
Svensk Tandläkare
Gott Tandläkarearbete
Hörnet Main St. & Logan Ave. Telefon 86 667

En Trogen Rådgivare och en Verklig Skatt är RÄDDNINGS-ANKARET
Denna bok, klar läsbok, med många avbildningar, borde läsas av båda könen. — Den är av vikt för folk som ämna gifta sig, eller som leva i olycklig äktenskap! Den beskriver vidare alla könssjukdomar, de förskräckliga följderna av ungdomssynder, såsom svaghet, nervositet, minnessvaghet o. s. v. och förklarar, hur dessa för alltid kunna upphävas! Detta oskattbara, oförvärfbara verk, 250 sidor, lämna vi mot insändandet av 25c i frimärken och denna annons. (Registrerad 35c).
M. A. Ericius Remedy Co.
185 Pearhall Ave.,
JERSEY CITY, N. J.
Inkorporerat 1880 i enlighet med kongresslagarne för undertryckandet av kvacksalveri. Var god nämn Svenska Canada-Tidningen.

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, KönS-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 506 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—5 och 7—8
Telefon 24 165 Svenska talas.

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon 21 834

PALACE COAL CO.
Ny adress hörnet Sherbrook & Henry. Vi hava i lager de bästa kolsorterna. Omgående leverans. Telefonera Eder order.
29 151.

HÖNSAVLARE!
Befria hönsen och fjäderfä från ohyra. Skänk $1 för att lära ett nytt sätt. Inga medicin, intet arbete. Små omkostnader. Metoden garanteras och pengarna återsändas i händelse metoden icke verkar. — M. S JACOBSEN, Box 8, Foston, Sask.

Praktik från Paris och New York sjukhus. Telefon 2009.
DR. JOSEPH BOULANGER
Läkare & kirurg
Licens för Dominion of Canada av "The Medical Council of Canada"
Radium behandlingar, Röntgen laboratorium.
Kontor & bostad: 10607 Jasper Ave., Edmonton, Alberta.

Dr. F. A. NORDBYE
Skandinavisk läkare
Specialiserar i kirurgi.
Stort förstaklassigt sjukhus.
CAMROSE, ALTA.

DR. GRAHAM WILSON
Specialist.
Njurlidande, blodsjukdomar, veneriska sjukdomar, hudsjukdomar. Mottagningstid 9 f.m. till 8 e.m. 666½ Main St. invid C. P. R. stationen. Tel.: Kontor: 28 013. Bostad: 42 679.

BLIV ICKE BLIND.

H. RUFUS ISAACS, D. O.
Ögon Specialist.
Dufferin—Main, Wpg. Tel.: 56 219

CHIROPRAKTIK
botar nästan alla sjukdomar.
PRÖVA DET.
Dr. G. BACH, D. C.,
Skriv till mig på svenska eller engelska, om Ni har tillfälle, och jag skall tala om vad jag kan göra för Eder.
Telefon 331, CAMROSE, ALTA.

Betala prenumerationen idag.

Värdefull Svensk Bok FRITT!
Varje man borde sända efter ett exemplar av den intressanta och lärorika SVENSKA RÅDGIVAREN
"GODA RÅD"
Denna berömda med flera illustrationer försedda läkarebok, som Doktor Leigh skrivit speciellt för svenskar i Amerika lämnar många värdefulla råd och upplysningar för unga män, omnämner alla för män säregna sjukdomar, deras följder, förebyggande och huru de kunna botas i hemmet o. s. v. Boken handlar även om Livets Hemligheter och borde läsas av varje ung man. Om ni varit offer för oförstånd i edra unga år, eller systemet blivit försvagat genom utsvävningar i senare år, bör ni skriva efter boken. Ni kan bliva återställd till fullkomlig hälsa och styrka genom Dr. Leighs behandling. Boken sändes alldeles gratis och portofritt i förseglat omslag till alla, som insända namn och adress till
Dr. L. K. LEIGH, 177 N. State St., D. 14, Chicago, Ill.